

ಓಡುನಡಿಗೆಯ ನಡುವೆಯೂ ದೈನಿಕದ ಯಾವುದೋ ಚಿತ್ರವೊಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿದುನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಕ್ಷಣವನ್ನು ಸಹೃದಯರಿಗೆ ದಾಟಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ದಾಟಿಸುವುದು ಏಕೆ?

ಒಂದು ಮುಸ್ಸಂಜೆ ಕಚೇರಿ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ರಾತ್ರಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತರಲು ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ಕಂಡದ್ದು ಹಿರಿಯರೊಬ್ಬರು ಬರ್ಗರ್ ಅಂಗಡಿಯೊಂದರ ಎದುರು ನಿಂತು ತಮ್ಮ ಸಾಮಾನಿನ ಚೀಲವನ್ನು ಕಾಲುಗಳ ಮುಂದಿರಿಸಿ ಸಾಫ್ಟ್ ಸರ್ವ್ ಐಸ್ ಕ್ರೀಮನ್ನು (ಸಾಫ್ಟ್) ಚಮಚದಿಂದ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ದೃಶ್ಯ. ಅವರ ಹಿಂಬದಿಯೇ ಇದೆ ಕೆಂಪನೆಯ ಬೆಂಚು. ಅಂಗಡಿಯ ಒಳಗೂ ಹಲವು ಸೀಟುಗಳು ಖಾಲಿಯೇ ಇವೆ. ಆದರೂ ಇವರು ನಿಂತೇ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬೆನ್ನು ಕೊಂಚ ಬಾಗಿ ದ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ತಲೆಯ ಮೇಲೊಂದು ಕ್ಯಾಪ್. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಿರುವ ಬೆಳಕಿನಿಂದಾಗಿ ಆ ಕಣ್ಣು ಹಣ್ಣು ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಕತ್ತಲು ಇನ್ನೊಂದಿಷ್ಟು ಬೆಳಕು. ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕ್ಷಣ ಕಾಲ ಮರೆತು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತ ನಿಂತೆ ನಾನು.

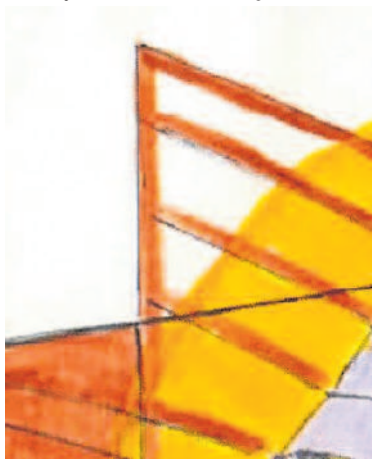
ತಕ್ಷಣ 'ಆಹಾ!' ಎಂದೆನಿಸಿತು. ಐಸ್‌ಕ್ರೀಮ್ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದೇ? ಅಥವಾ ಚಮಚದ ಮೂಲಕ ಕೋನ್ ಐಸ್ ಕ್ರೀಮ್ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದೇ? ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಧಾವಂತವಿಲ್ಲದೆ ತನಗೆ ಸೇರಿದ ಕ್ಷಣವನ್ನು ತನಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಸುತ್ತಲಿನ ಗಿಜಿಗುಟ್ಟುವ ಜಗತ್ತನ್ನು ಮರೆತು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದೇ? ಬಹುಶಃ ಇವೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳು ಸೇರಿಯೇ ಅನಿಸಿದ್ದು ನನಗೆ ಈ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಬೇಕು ಎಂದು.

ಆದರೆ ಇದನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದರೂ ತೋರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಛಾಯಾಚಿತ್ರ ತೆಗೆದರೆ ಅವರ ಖಾಸಗಿ ಕ್ಷಣವನ್ನು ಭಂಗಪಡಿಸಿದಂತಾಗದೆ? ಇದರ ಕುರಿತು ಬರೆದು ನನ್ನ ಸೋಜಿಗವನ್ನು ಓದುಗರಿಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ನನಗಿದೆಯೇ? ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಈ ಗೊಂದಲಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದವೇನೋ! ಆದರೆ ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ದಶಕಗಳ ನಂತರ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡ ಹೊಸ ಹವ್ಯಾಸ ಇವ್ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಆಸ್ತದವನ್ನೇ ನೀಡದೆ ಕತೆ ಹೇಳುವ ಇನ್ನೊಂದು ಹಾದಿ ತೋರಿಸಿದೆ.

ವಾಸ್ತವದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಗೆರೆಗಳನ್ನು ಹರಡಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪರದೆ ಎಳೆದು ಐಸ್‌ಕ್ರೀಮ್ ತಿಂದ ಅಜ್ಜನೂ, ನನ್ನ ಬೆರಗೂ ಬಣ್ಣಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾಳೆಯ ಮೇಲೆ ಚಿತ್ರವಾಗಿ ಚಿಲ್ಲಿದ ನಂತರವೇ ಕತೆಯೊಂದು ಹೇಳಿದ ಸಮಾಧಾನ ನನ್ನದಾಯಿತು.

ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವ ಕತೆಗಳನ್ನು ಹಾಳೆಯ ಮೇಲೆಳಿಸಿ ಸುತ್ತಲಿನ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಹೇಳಬೇಕು ಎಂಬ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಹುಟ್ಟುವುದು ನನ್ನದಾದ ಚಂದದ ಸಂಗತಿ ಜಗತ್ತಿನದೂ ಆಗಲಿ ಎಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ. ಪ್ರತಿದಿನದ 'ಏನು ಮಹಾ' ಎಂದು ಅನಿಸಬಹುದಾದ ನೋಟಗಳು, ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು, ಮನುಷ್ಯರು, ಸಕಲ ಜೀವಸಂಕುಲಗಳು ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರಲ್ಲಿ ಕೈ ಬೀಸಿ ಕರೆದಂತೆ ಭಾಸ - ಬಾ, ನನ್ನನ್ನೂ ಚಿತ್ರಿಸು ಎಂದಂತೆ. ಹೀಗಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಪಂಚದ ಮೇಲೆ ಮಾರ್ದವತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು ನಿಜ. ಕಲೆಯ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆಯೇ ಅದು, ನಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೆತ್ತಗಾಗಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಅಲ್ಲವೇ? ನೋಡುವ ನೋಟ ತಿಕ್ಕಿ ವಾಗಿದ್ದರೂ ಗ್ರಹಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮತ್ತು ಮೃದುವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಚಿತ್ರ ಬರೆಯಲು ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ಇದೂ ಒಂದು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ತೀರಾ ಹೊಸಬಳು ಎನ್ನಬಹುದು ಈ ಚಿತ್ರ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಅಲ್ಲ ಸಮಯದಲ್ಲೇ ಅದೆಷ್ಟು ವಿಶ್ವಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದೆ!

ಈ ಹವ್ಯಾಸ ಸುತ್ತಲಿನ ಬದುಕನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸರಿಯಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿ ಕಲಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ನವಿರು ಬಿಸಿಲಿನ ಬೆಳಕಿನ ರೇಖೆ ಕೆಂಪು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಪರಿ, ಮರವೊಂದು ಆಕಾಶದತ್ತರದ ಗೋಡೆಗೆ ಮುಖ ಮಾಡಿ ನಿಂತ ರೀತಿ, ಮೂರು ದಿನಗಳು ಹಳೆಯದಾದ ಎಲೆಯ ಬಣ್ಣ — ಈ ಹಿಂದೆ ಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ನಿಲುಕದ ವಿಶ್ವದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರ ಬರೆಯುವ ಅಭ್ಯಾಸವು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂಥಾ ವಿಷಯಗಳು ಚಿತ್ರ ಬರೆಯಲಿಕ್ಕೆ! ಒಂದೇ ಎರಡೇ? ಮನೆಯದುರು ಓನರ್ ಆಂಟಿಯ ಮನೆಗೆಲಸದವಳು ಹಾಕಿದ ರಂಗೋಲಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಊರಿನವರೆಲ್ಲರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವ ರಿಕ್ಷಾ ಡ್ರೈವರ್, ಇದೀಗ ಕೈ ಬಿಟ್ಟರೆ ಹೊರಹೋಗಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸಿನ ಮಗು,

ಕೈಯಲ್ಲಿನ ಬೆಳ್ಳನೆಯ ತೆರೆಗೆ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗೋಂದಿನಿಂದ ಅಂಟಿಸಿದಂತೆ ನೋಡುತ್ತ, ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ಸಂಗೀತ ಸುಧೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಿರುವ ಹುಡುಗಿಯರು ಮತ್ತು ಹುಡುಗರು, ಅಂಕಲ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಆಂಟಿಯರು, ಒಂದು ದಿನ ರಸ್ತೆ ಹಾಕಿದರೆ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸುವ ನಾಯಿಗಳು, ಕಮ್ಮಿ ಸಕ್ಕರೆ ಸೂಪರ್ ಸ್ಟ್ರಾಂಗು ಕಾಫಿ... ನಿತ್ಯ ನೂರೆಂಟು ಕತೆಗಳು.

ಚಿತ್ರ ಬರೆಯುವಾಗ ಧಾವಂತವಿಲ್ಲದ ಜೀವನ ನನ್ನದು. ಹಾಗೆಂದೇ ನಿತ್ಯ ಚಿತ್ರ ಬಿಡಿಸುವ ಕಾಯಕ. ದೀರ್ಘವಾಗಿ, ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಉಸಿರಾಡಲು ಇದು ನನಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಪಾರ್ಕ್‌ನಲ್ಲೋ ಮೆಟ್ರೋದಲ್ಲೋ ಚಿತ್ರ ಬಿಡಿಸುತ್ತಾ ಕೂತಾಗ ಕುತೂಹಲದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸದೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹತ್ತು ಹಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎಸೆದಿದ್ದುಂಟು, ಅಪರಿಚಿತರು ಪರಿಚಿತರಾಗಿದ್ದುಂಟು, ಇನ್ನೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಸಾಗಿದ್ದುಂಟು.

ಅತ್ಯಂತ ಸಾಮಾನ್ಯ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ಸರಳವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿ ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ದಿನ ದಿನದ್ದು. ಹೀಗೆಯೇ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಪದಗಳಷ್ಟೇ ಪ್ರೀತಿ ಗೆರೆಗಳೊಂದಿಗೂ ಆಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ತಿರಸ್ಕಾರ ಅಥವಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಭಯವಿಲ್ಲ. ತರಾತುರಿಯ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸುತ್ತಲಿನ ಆಗುಹೋಗುಗಳಿಗೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಕಲ್ಪನೆಗೆ ರೆಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಗೆರೆಗಳ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಗೆರೆಗಳ ಮೂಲಕ ಕಟ್ಟುವುದನ್ನು ಚಿತ್ರಕಲೆ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಗೆರೆಗಳೊಳಗೆ ಮನೆ ಮಾಡಿ ಜೀವಿಸುವ ಪರಿಯನ್ನು ಗೆರೆಗಳೇ ಕಲಿಸಿವೆ.

ಆ ಹಿರಿಯರು ಐಸ್‌ಕ್ರೀಮ್ ತಿಂದ ಬಳಿಕ ಏನು ಮಾಡಿರಬಹುದು? ಇನ್ನೊಂದು ಐಸ್ ಕ್ರೀಮ್ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ತಿಂದಿರಬಹುದೇ? ಅಥವಾ ಮನೆಯಿಂದ 'ಎಲ್ಲಿದ್ದೀರಿ?' ಎಂಬ ಬುಲಾವ್ ಬಂದ ಕಾರಣ ಗಡಿಬಿಡಿಯಿಂದ ಮನೆಕಡೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿರಬಹುದೇ? ಅವರ ಕೈ ಬಾಯಿ ಅಂಟುಂಟಾಗಿದ್ದರೂ, ಕೈಯಲ್ಲಿನ ಚೀಲ ಕೊಂಚ ಹಗುರವೆನ್ನಿಸಿರಬಹುದು ಐಸ್‌ಕ್ರೀಮಿನ ದೆಸೆಯಿಂದ. ನನಗೂ ಅಷ್ಟೇ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹಗುರ ಈ ಹೆಗಲ ಮೇಲಿನ ದಿನದಿನದ ಭಾರ — ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ, ಆ ಚಿತ್ರ ಮಾಡಿ.